легенде» где је Јовков само на основи неког народног стиха, или неког записа оживео читав низ мајсторски испричаних легенди, стегнуто и просто, без оне ширине која је иначе карактеристична за његову реченицу и његов начин казивања. Као уметник у данашњој бугарској прози Јовков бесумње заузима с правом прво место.

Дамјан Калфов (рођен 1887) и Димитар Шишманов (рођен 1892) дају пре свега данашње градско друштво: први у успелим, већином хумористичним цртицама којима највише захваљује свој глас, други у романима који износе, слично као и романи Вл. Пољанова, прилике и борбе у савременој бугарској интелигенцији. Живот по забаченим малим градовима на северу и под Балканом слика у својим новелама и путописним скицама Константин Константинов (рођен 1890) који је у последње време дао и један запажен роман («Крв»). Карактеристичну судбину света по тим малим градовима који изумиру, нарочито у Копривштици, уобличила је с успехом у своме роману «Харитинин грех» Ана Каменова (рођена 1894); исти тај свет она је у другоме свом роману «Град је исти» супротставила модерном велеграду, и модерној техници, оличеној у једном великом рударском предузећу. Дора Габе (рођена 1886) истакла се пре свега у поезији где заузима знатно место: у прози је дала једино једну малу збирку цртица о деци, — или боље: успомена из детињства — са одлично спроведеним психолошким опажањима. Међу најмлађима истиче се највише, уз борбено социјалног Георгија Караславова, (роман „Споржилов") романсиер и приповедач Орлин Василев (рођен 1904) чији је рад највише управљен на давање социалног лика села и његових борби после рата. Илија Волен (рођен 1905), најзад, у својим новелама претставља добро дух и смер једног од савремених стремљења у бугарској књижевности, покрета који иде за пуним враћањем «родноме» и селу на првоме месту. Главна црта је и код њега, као и код свих бугарских сеоских приповедача, присна везаност за земљу и осећање њене бити.

*

* *